

Prozatímní vydání

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (prvního senátu)

22. listopadu 2018(*)

„řízení o předběžné otázce – články 56 a 63 SFEU – Volný pohyb služeb a volný pohyb kapitálu – Úrovňové instituce – Stabilizační poplatky a zvláštní příspěvek k tomuto poplatku, které se vyměňují na základě nekonsolidované bilanční sumy úrovňových institucí usazených v Rakousku – Zahrnutí bankovních operací, které mají přeshraniční povahu – Vyloučení operací dceřiných společností v jiném členském státě – Rozdílné zacházení – Omezení – Odvodnění“

Ve věci C-625/17,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Verwaltungsgerichtshof (Správní soudní dvůr, Rakousko) ze dne 18. října 2017, došlým Soudnímu dvoru dne 3. listopadu 2017, v řízení

Vorarlberger Landes- und Hypothekenbank AG

proti

Finanzamt Feldkirch,

SOUDNÍ DVŮR (první senát),

ve složení R. Silva de Lapuerta, místopředsedkyně, vykonávající funkci předsedkyně prvního senátu, J.-C. Bonichot (zpravodaj), A. Arabadžev, E. Regan a C. G. Fernlund, soudci,

generální advokát: P. Mengozzi,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za Vorarlberger Landes- und Hypothekenbank AG C. Nauerem, Rechtsanwalt,
- za rakouskou vládu G. Hessem, jako zmocněncem,
- za Evropskou komisi R. Lyalem, jakož i N. Gossement a C. Tritz, jako zmocněnci,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout vč bez stanoviska,

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článků 56 a 63 SFEU.

2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi Vorarlberger Landes- und Hypothekenbank AG (dále jen „Hypothekenbank“) a Finanzamt Feldkirch (finanční úřad ve Feldkirchu, Rakousko), jehož předmětem jsou rozhodnutí posledně uvedeného finančního úřadu ze dne 20. ledna 2015, kterými byla stanovena výše stabilizačního poplatku a zvláštního příspěvku ke stabilizačnímu poplatku, které musí uvedená společnost odvést za rok 2014.

Právní rámec

3 Ustanovení § 1 Stabilitätsabgabegesetz (zákon o stabilizačním poplatku, dále jen „StabAbgG“), který byl zaveden Budgetbegleitgesetz 2011 (převodní zákon ke státnímu rozpočtu na rok 2011) ze dne 30. prosince 2010 (BGBl. I, 111/2010), stanoví:

„Stabilizačnímu poplatku podléhá činnost úvěrových institucí. Za ‚úvěrové instituce‘ ve smyslu tohoto spolkového zákona se považují instituce, které jsou držiteli licence udělené podle Bankwesengesetz (zákon o bankách), BGBl. 532/1993, a pobočky zahraničních úvěrových institucí, které jsou podle zákona o bankách oprávněny nabízet služby prostřednictvím pobočky v Rakousku. [...]“

4 Ustanovení § 2 StabAbgG ve znění, které předcházelo spolkovému zákonu BGBl. I, 184/2013, stanoví:

„(1) Vyměřovacím základem stabilizačního poplatku je průměrná nekonsolidovaná bilanční suma (odst. 2) úvěrové instituce snižená o částky uvedené v odstavci 2. Pro kalendářní roky 2011, 2012 a 2013 se jako základ použije průměrná nekonsolidovaná bilanční suma hospodářského roku, který končí v roce 2010. Od následujícího kalendářního roku se jako základ použije průměrná nekonsolidovaná bilanční suma hospodářského roku, který končí v roce předcházejícím kalendářnímu roku, za nějž má být uhrazen stabilizační poplatek.

[...]

(6) Pro úvěrové instituce podle § 1 se sídlem v jiném členském státě [...], které v Rakousku působí prostřednictvím pobočky, se podle ustanovení odstavce 1 až 5 vypočítá fiktivní bilanční suma z objemu transakcí, které je nutno přičítat této pobočce; tato fiktivní bilanční suma představuje vyměřovací základ.“

5 Ustanovení § 3 StabAbgG, ve znění, které předcházelo spolkovému zákonu BGBl. I, 13/2014, zní následovně:

„Stabilizační poplatek činí pro ty části vyměřovacího základu podle § 2,

1. které se pohybují ve výši od jedné miliardy eur do dvaceti miliard eur, 0,055 %,
2. které překračují částku dvaceti miliard eur, 0,085 %.“

6 Ustanovení § 3 StabAbgG ve znění spolkového zákona BGBl. I, 13/2014, stanoví:

„Stabilizační poplatek činí pro ty části vyměřovacího základu podle § 2,

1. které se pohybují ve výši od jedné miliardy eur do dvaceti miliard eur, 0,09 %,
2. které překračují částku dvaceti miliard eur, 0,11 %.“

7 Podle § 7a odst. 1 StabAbgG musí být zvláštní příspěvek ke stabilizačnímu poplatku vypočítán jako procentní sazba z částek, které mají být uhrazeny jako stabilizační poplatek.

8 Podle § 7b odst. 2 StabAbgG vyplývá výše stabilizačního poplatku za rok 2014 z kombinovaného použití citovaných ustanovení platných před a po změnách zavedených spolkovými zákony BGBl. I, 184/2013, a BGBl. I, 13/2014.

Spor v povodním řízení a pedbžná otázka

9 Hypothekenbank je úvěrová instituce usazená v Rakousku, která poskytuje bankovní služby zákazníkům s bydlištěm v tomto členském státě i v jiných členských státech. Bilanční suma Hypothekenbank je z velké části, a to téměř z jedné čtvrtiny za rok 2014, tvořena bankovními operacemi prováděnými s druhou skupinou zákazníků.

10 Dvěma rozhodnutími ze dne 20. ledna 2015 stanovil finanční úřad ve Feldkirchu na základě StabAbgG vyšší stabilizačního poplatku a zvláštního příspěvku ke stabilizačnímu poplatku, který měla Hypothekenbank odvést za rok 2014. Žaloba podaná proti těmto rozhodnutím byla zamítnuta rozsudkem Bundesfinanzgericht (Spolkový finanční soud, Rakousko) ze dne 1. dubna 2016.

11 Hypothekenbank na podporu svého kasačního opravného prostředku podaného k Verwaltungsgerichtshof (Správní soudní dvůr, Rakousko) tvrdí, že nemusí platit stabilizační poplatek a zvláštní příspěvek ke stabilizačnímu poplatku, protože tyto poplatky jsou v rozporu jednak s pravidly v oblasti státních podpor, a dále s volným pohybem služeb a s volným pohybem kapitálu. Tato úvěrová instituce zejména tvrdí, že § 2 StabAbgG diskriminuje tím, že stanoví rozdílné zacházení s podobnými operacemi. Zatímco bankovní operace, které úvěrová instituce usazená v Rakousku provádí bez zprostředkovatele nebo prostřednictvím pobočky v jiném členském státě se státními příslušníky jiných členských států, se pro účely určení vyměňovacího základu sporných poplatků zohledňují, tytéž operace prováděné prostřednictvím dceřiných společností usazených v jiném členském státě se nezohledňují.

12 Skupina společností je tedy podle Hypothekenbank zatížena méně než podnik, který není součástí skupiny. V případě skupiny má totiž kritérium nekonsolidace automaticky za následek vyloučení bilančních sum dceřiných společností usazených v jiném členském státě než v Rakousku z vyměňovacího základu dotčených poplatků. Jinak je tomu v případě samostatné společnosti, která sama nebo prostřednictvím pobočky poskytuje služby v jiných členských státech, než je Rakousko, protože tyto služby jsou automaticky zahrnuty do bilanční sumy této společnosti a do vyměňovacího základu stabilizačního poplatku, který musí tato společnost zaplatit. Tato situace představuje podle Hypothekenbank diskriminaci, což vyplývá z rozsudku ze dne 5. února 2014, Hervis Sport- és Divatkereskedelmi (C-385/12, EU:C:2014:47). Tato diskriminace může podle téže banky narušovat poskytování bankovních služeb v jiných členských státech než v Rakousku. Bylo možné se jí vyhnout, pokud by byl vyměňovací základ stabilizačního poplatku a zvláštního příspěvku k tomuto poplatku určen na základě konsolidované bilanční sumy, přičemž by se umožnilo započtení případných poplatků stejné povahy, které musí dceřiná společnost uhradit v jiném členském státě.

13 Verwaltungsgerichtshof (Správní soudní dvůr) má za to, že není jisté, že z rozsudku ze dne 5. února 2014, Hervis Sport- és Divatkereskedelmi (C-385/12, EU:C:2014:47), který byl vydán v souvislosti se svobodou usazování, jakož i z rozsudků ze dne 2. června 2005, Komise v. Itálie (C-174/04, EU:C:2005:350), ze dne 12. prosince 2006, Test Claimants in the FII Group Litigation (C-446/04, EU:C:2006:774), a ze dne 24. května 2007, Holböck (C-157/05, EU:C:2007:297), které byly vydány v souvislosti se volným pohybem kapitálu, vyplývá, že StabAbgG není v souladu s unijním právem.

14 Kromě toho, pokud jde o použití pravidel v oblasti státních podpor, předkládající soud připomíná, že zejména z rozsudku ze dne 6. října 2015, Finanzamt Linz (C-66/14, EU:C:2015:661, bod 21), vyplývá, že se osoba povinná k dani nemůže dovolávat toho, že daňové opatření, ze kterého mají prospěch jiné podniky, představuje státní podporu, aby se vyhnula zaplacení této daně. Předkládající soud má proto za to, že předložené otázky týkající se této věci nejsou nutné.

15 Za těchto podmínek se Verwaltungsgerichtshof (Správní soudní dvůr) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předložnou otázku:

„Je právní úprava, která stanoví poplatek z bilanční sumy úvěrových institucí, v rozporu s volným pohybem služeb, zakotveným v článku 56 a násl. SFEU, nebo s volným pohybem kapitálu a plateb, zakotveným v článku 63 SFEU, je-li od úvěrové instituce se sídlem v Rakousku požadováno zaplacení poplatku za bankovní obchody s klienty z ostatních států Unie, zatímco v případě úvěrové instituce se sídlem v Rakousku, která takovéto obchody provádí jako mateřská společnost skupiny úvěrových institucí prostřednictvím úvěrové instituce, která je součástí skupiny, má sídlo v jiném státě Unie, a jejíž bilance musí být z důvodu členství ve skupině konsolidována s bilancí úvěrové instituce, která je mateřskou společností skupiny, to neplatí, protože tento poplatek je nutno zaplatit z nekonsolidované (nezahrnuté do účetní závěrky skupiny) bilanční sumy?“

K předložné otázce

Úvodní poznámky

16 Z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že stabilizační poplatek a zvláštní příspěvek k tomuto poplatku, jejichž legalita je ve sporu v předvodním řízení zpochybována, zatěžuje úvěrové instituce usazené v Rakousku, jakož i pobočky zahraničních úvěrových institucí se sídlem v tomto členském státě. Vyměnovací základ těchto poplatků se stanoví na základě „průměrné nekonsolidované bilanční sumy“ úvěrových institucí usazených v Rakousku a v případě poboček zahraničních společností na základě fiktivní bilanční sumy. Pojem „nekonsolidovaný“ znamená, že stabilizační poplatek a zvláštní příspěvek k tomuto poplatku se vyměňují na základě bilanční sumy každé právnické osoby posuzované samostatně, nikoli na základě konsolidované bilanční sumy skupiny společností.

17 Jak uvedl předkládající soud, bankovní operace se promítají do bilanční sumy úvěrových institucí. Z toho vyplývá, že částka, která má být uhrazena z titulu poplatků, o které se jedná ve věci v předvodním řízení, se mění v závislosti na bankovních operacích úvěrových institucí usazených v Rakousku, které provádí přímo nebo ve svých pobočkách. Bankovní operace dceřiných společností takovýchto rakouských institucí se sídlem v jiných členských státech se pro účely určení vyměnovacího základu těchto poplatků nezohledují.

18 Kromě toho se spor v předvodním řízení netýká možnosti žalobkyně v předvodním řízení, společnosti Hypothekbank, nabízet služby prostřednictvím stálé provozovny v jiném členském

stát než v Rakousku nebo se v něm usadit. Jak potvrdila samotná společnost Hypothekbank ve svém písemném vyjádření, poskytuje služby svým zákazníkům s bydlištěm v jiných členských státech, aniž by využívala stálých provozoven se sídlem v těchto členských státech.

19 Podstatou otázky předkládajícího soudu tedy je, zda musí být články 56 a 63 SFEU vykládány v tom smyslu, že brání takové vnitrostátní právní úpravě, jako je právní úprava dotčená ve věci v původním řízení, v rozsahu, v němž ústředním institucím usazeným v Rakousku, které stejně jako instituce, o kterou se jedná ve věci v původním řízení, poskytují služby svým zákazníkům s bydlištěm v jiných členských státech, aniž přitom využívají stálých provozoven se sídlem v těchto státech, ukládá povinnost zaplatit poplatek, který se určuje na základě „průměrné nekonsolidované bilanční sumy“, která zahrnuje bankovní operace, které tyto instituce provádějí přímo se státními poskytovateli jiných členských států, zatímco tytéž operace prováděné dceřinými společnostmi ústředních institucí usazených v Rakousku vylučuje, pokud jsou tyto dceřiné společnosti usazeny v jiných členských státech.

K použitelné svobodě

20 Vzhledem k tomu, že podstatná otázka byla položena jak ve vztahu k článku 56 SFEU, tak ve vztahu k článku 63 SFEU, je třeba úvodem určit, zda a případně v jakém rozsahu může taková právní úprava, jako je právní úprava, o kterou se jedná ve věci v původním řízení, ovlivnit výkon volného pohybu služeb a kapitálu (rozsudek ze dne 21. června 2018, Fidelity Funds a další, C-480/16, EU:C:2018:480, bod 32).

21 V projednávaném případě z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že vzhledem k tomu, že bankovní služby jsou poskytovány rezidentům jiných členských států než Rakouska, je s ústředními institucemi se sídlem v Rakousku z hlediska stabilizačního poplatku a zvláštního příspěvku k tomuto poplatku zacházeno rozdílně podle toho, zda takovéto služby poskytují bez zprostředkovatele nebo prostřednictvím dceřiných společností se sídlem v jiných členských státech.

22 Hypothekbank u Verwaltungsgerichtshof (Správní soudní dvůr) tvrdí, že toto rozdílné zacházení je diskriminační a může narušovat poskytování bankovních služeb v jiných členských státech než v Rakousku a dále volný pohyb kapitálu.

23 V této souvislosti již Soudní dvůr rozhodl, že bankovní operace, jako je poskytování ústředním podnikatelským zřetelům, se v zásadě týká jak volného pohybu služeb ve smyslu článku 56 a následujících SFEU, tak volného pohybu kapitálu ve smyslu článku 63 a následujících SFEU (rozsudek ze dne 3. října 2006, Fidium Finanz, C-452/04, EU:C:2006:631, bod 43).

24 Dále je třeba připomenout, že v případě, že se vnitrostátní opatření týká zároveň volného pohybu služeb a volného pohybu kapitálu, Soudní dvůr v zásadě posuzuje dotčené opatření pouze z hlediska jedné z těchto dvou základních svobod, ukáže-li se za okolností věci v původním řízení, že jedna z nich je ve vztahu k druhé zcela druhotná a může být do ní zahrnuta [rozsudek ze dne 26. května 2016, NN (L) International, C-48/15, EU:C:2016:356, bod 39].

25 Za okolností věci dotčené v původním řízení se jeví, že aspekt volného pohybu služeb převažuje nad aspektem volného pohybu kapitálu. Hypothekbank se totiž ve své argumentaci, jak ji shrnul předkládající soud, snaží tvrdit, že zohlednění bankovních operací, které provádí bez zprostředkovatele se zákazníky v jiných členských státech než v Rakousku, při stanovení stabilizačního poplatku a zvláštního příspěvku k tomuto poplatku zvyšuje náklady těchto operací a činí tak nepřehlednějšími a méně atraktivními. Takovýto důsledek se týká především volného pohybu služeb, zatímco vliv na volný pohyb kapitálu je jen nevyhnutelným důsledkem.

26 V důsledku toho je třeba položenou otázku zkoumat nikoli s ohledem na článek 63 a následující SFEU, které se týkají volného pohybu kapitálu, nýbrž s ohledem na článek 56 a následující SFEU, které se týkají volného pohybu služeb.

K existenci omezení volného pohybu služeb

27 Je třeba uvést, že bez ohledu na to, zda stabilizační poplatek a zvláštní příspěvek k tomuto poplatku představují přímou nebo nepřímou daň, nebyly tyto v rámci Unie předmetem harmonizace, a spadají tedy do pravomoci členských států, které podle ustálené judikatury Soudního dvora musí při výkonu této pravomoci dodržovat unijní právo (rozsudek ze dne 1. prosince 2011, Komise v. Maňarsko, C-253/09, EU:C:2011:795, bod 42).

28 Článek 56 SFEU brání použití jakékoli vnitrostátní právní úpravy, která omezuje pohyb služeb mezi členskými státy obtížnějším než vnitrostátní pohyb služeb v určitém členském státě. V souladu s judikaturou Soudního dvora totiž článek 56 SFEU požaduje odstranění jakýchkoli omezení volného pohybu služeb uložených z toho důvodu, že poskytovatel služby je usazen v jiném členském státě, než kde je služba poskytována (rozsudek ze dne 25. července 2018, TTL, C-553/16, EU:C:2018:604, bod 45 a citovaná judikatura).

29 Vnitrostátní opatření, která výkon této svobody zakazují, brání tomuto výkonu nebo jej činí méně atraktivním, představují omezení volného pohybu služeb (rozsudek ze dne 25. července 2018, TTL, C-553/16, EU:C:2018:604, bod 46 a citovaná judikatura).

30 Právo volného pohybu služeb přiznané článkem 56 SFEU státním příslušníkům členských států zahrnuje rovněž „pasivní“ volný pohyb služeb, to znamená svobodu příjemců služeb vydat se bez omezení do jiného členského státu, aby jim tam byla poskytnuta služba (rozsudek ze dne 9. března 2017, Piringer, C-342/15, EU:C:2017:196, bod 35).

31 V této souvislosti je třeba uvést, že stabilizační poplatek a zvláštní příspěvek k tomuto poplatku nezavádí žádné rozlišování ani na základě pohlaví zákazníků, ani na základě místa poskytnutí služby. Pro účely určení výše základu těchto poplatků na základě přímé nekonsolidované bilanční sumy úrokových institucí usazených v Rakousku se totiž zohledňují všechny bankovní operace, které tato instituce uskutečňuje bez zprostředkovatele v Rakousku nebo v jiném členském státě.

32 Kromě toho pouhá skutečnost, že tyto poplatky mohou zvýšit náklady bankovních transakcí, nemůže představovat překážku volného pohybu služeb. Jak již Soudní dvůr rozhodl, článek 56 SFEU se nevztahuje na opatření, jejichž jediným účinkem je zvýšení nákladů na dotčené služby a vztahují se stejným způsobem na poskytování služeb mezi členskými státy jako na vnitrostátní poskytování služeb v určitém členském státě (rozsudky ze dne 8. září 2005, Mobistar a Belgacom Mobile, C-544/03 a C-545/03, EU:C:2005:518, bod 31, a ze dne 11. června 2015, Berlington Hungary a další, C-98/14, EU:C:2015:386, bod 36).

33 Pokud jde o tvrzení, že se jedná o diskriminaci bankovních institucí usazených v Rakousku, které provádějí bankovní operace v jiném členském státě bez zprostředkovatele, v porovnání s bankovními institucemi, které tyto služby nabízejí prostřednictvím nezávislých dceřiných společností se sídlem v tomto jiném členském státě, je třeba uvést, že poslední uvedené instituce se rozhodly využít svobody usazování, kterou jim přiznávají články 49 a 54 SFEU, kdežto první uvedené instituce jsou usazeny pouze v Rakousku a poskytují služby, které mají přeshraniční povahu, na které se vztahuje volný pohyb služeb zaručený článkem 56 SFEU.

34 V této souvislosti již Soudní dvůr rozhodl, že je třeba rozlišovat mezi osobnostmi volného

pohybu služeb a práv osob svobody usazování. Za tímto účelem je důležité určit, zda je hospodářský subjekt usazen v členském státě, v němž nabízí veřejnou službu, či nikoli. Pokud je usazen v členském státě, v němž tuto službu nabízí, vztahuje se na něj právo svobody usazování, jak je vymezena v článku 49 SFEU. Pokud však hospodářský subjekt není v členském státě poskytnutí služby usazen, je přeshraničním poskytovatelem, na kterého se vztahuje volný pohyb služeb (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 11. prosince 2003, Schnitzer, C-215/01, EU:C:2003:662, body 28 a 29, jakož i ze dne 10. května 2012, Duomo Gpa a další, C-357/10 až C-359/10, EU:C:2012:283, bod 30).

35 Pojem „usazení“ ve smyslu ustanovení Smlouvy o FEU týkajících se svobody usazování totiž zahrnuje skutečný výkon hospodářské činnosti prostřednictvím stálé provozovny v hostitelském členském státě po neurčitou dobu. Předpokládá tedy skutečné usazení dotyčné společnosti v tomto členském státě a výkon skutečné hospodářské činnosti v tomto státě (rozsudek ze dne 12. září 2006, Cadbury Schweppes a Cadbury Schweppes Overseas, C-196/04, EU:C:2006:544, bod 54).

36 Naproti tomu v případě, kdy se poskytovatel určité služby umístí do jiného členského státu, než je členský stát, v němž je usazen, ustanovení kapitoly Smlouvy týkající se služeb, a zejména čl. 57 této pododstavec SFEU stanoví, že tento poskytovatel zde bude provozovat činnost dočasně (rozsudky ze dne 30. listopadu 1995, Gebhard, C-55/94, EU:C:1995:411, bod 26, a ze dne 11. prosince 2003, Schnitzer, C-215/01, EU:C:2003:662, bod 27).

37 Za těchto podmínek mohou členské státy zohlednit tyto rozdíly, a proto pro účely zdanění rozdílně zacházet s činnostmi osob a podniků, na které se vztahuje svoboda usazování nebo volný pohyb služeb a které zpravidla vedou k rozdílným právním a hospodářským důsledkům.

38 Z toho vyplývá, že taková vnitrostátní právní úprava, jako je právní úprava dotčená ve věci v původním řízení, nemůže bránit volnému pohybu služeb nebo jej činí méně atraktivním.

39 Pokud jde o pochybnosti vyjádřené předkládajícím soudem stran relevantnosti rozsudku ze dne 5. února 2014, Hervis Sport- és Divatkereskedelmi (C-385/12, EU:C:2014:47), na který se před ním odvolává žalobkyně v původním řízení, je třeba připomenout, že v bodech 37 až 41 uvedeného rozsudku, jakož i v bodě 23 rozsudku ze dne 26. dubna 2018, ANGED (C-234/16 a C-235/16, EU:C:2018:281), Soudní dvůr rozhodl, že mandatorní daň ukládaná na základě zjevně objektivního kritéria, která však ve většině případů vzhledem k jejím znakům znevýhodňuje obchodní společnosti se sídlem v jiných členských státech nacházejících se ve srovnatelné situaci jako společnosti se sídlem v členském státě zdanění, nepřímo diskriminuje obchodní společnosti na základě místa jejich sídla v rozporu s články 49 a 54 SFEU.

40 Jak však vyplývá z bodů 18 a 26 tohoto rozsudku, Hypothekenbank se ve sporu v původním řízení nemůže odvolávat na porušení ustanovení Smlouvy o FEU týkající se svobody usazování.

41 Kromě toho v rámci řízení podle článku 267 SFEU je jen na předkládajícím soudu, aby vymezil skutkový rámec, ze kterého vycházejí otázky, které pokládá Soudnímu dvoru (rozsudek ze dne 10. července 2018, Jehovan todistajat, C-25/17, EU:C:2018:551, bod 28).

42 Hypothekenbank v písemném vyjádření předloženém Soudnímu dvoru sice tvrdí, že regionální úroveň instituce usazené v Rakousku v blízkosti hranic tohoto členského státu v praxi často poskytují služby, které mají přeshraniční povahu, než jiné regionální úroveň instituce usazené v tomto členském státě, takže stabilizační poplatek a zvláštní příspěvek k tomuto poplatku se v podstatě dotýká první uvedených institucí. Tato situace podle ní představuje diskriminaci, která je srovnatelná s diskriminací, o kterou se jednalo ve věci, v níž byl vydán rozsudek ze dne 5. února 2014, Hervis Sport- és Divatkereskedelmi (C-385/12, EU:C:2014:47).

Údaje o bankovním sektoru v Rakousku, které předložila Hypothekenbank, však v žádném případě neumožňují ověřit opodstatnost tohoto tvrzení. Tyto skutkové okolnosti však předkládající soud každopádně neuvedl.

43 Vzhledem k tomu, že není prokázáno, že právní úprava dotčená v původním řízení může vyvolat situaci srovnatelnou se situací, o kterou šlo ve věci, v níž byl vydán rozsudek ze dne 5. února 2014, *Hervis Sport- és Divatkereskedelmi* (C-385/12, EU:C:2014:47), není třeba zkoumat analogickou použitelnost judikatury citované v bodě 39 tohoto rozsudku v oblasti volného pohybu služeb.

44 S ohledem na všechny výše uvedené úvahy je třeba na položenou otázku odpovědět, že článek 56 SFEU musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání takové vnitrostátní právní úpravě, jako je právní úprava dotčená ve věci v původním řízení, v rozsahu, v němž ústředním institucím usazeným v Rakousku, které stejně jako instituce, o kterou se jedná ve věci v původním řízení, poskytují služby svým zákazníkům s bydlištěm v jiných členských státech, aniž přitom využívají stálých provozoven se sídlem v těchto státech, ukládá povinnost zaplatit poplatek, který se určuje na základě „průměrné nekonsolidované bilanční sumy“, která zahrnuje bankovní operace, které tyto instituce provádějí přímo se státními příslušníky jiných členských států, kdežto tytéž operace prováděné dceřinými společnostmi ústředních institucí usazených v Rakousku vylučuje, pokud jsou tyto dceřiné společnosti usazeny v jiných členských státech.

K nákladům řízení

45 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (první senát) rozhodl takto:

Článek 56 SFEU musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání takové vnitrostátní právní úpravě, jako je právní úprava dotčená ve věci v původním řízení, v rozsahu, v němž ústředním institucím usazeným v Rakousku, které stejně jako instituce, o kterou se jedná ve věci v původním řízení, poskytují služby svým zákazníkům s bydlištěm v jiných členských státech, aniž přitom využívají stálých provozoven se sídlem v těchto státech, ukládá povinnost zaplatit poplatek, který se určuje na základě „průměrné nekonsolidované bilanční sumy“, která zahrnuje bankovní operace, které tyto instituce provádějí přímo se státními příslušníky jiných členských států, zatímco tytéž operace prováděné dceřinými společnostmi ústředních institucí usazených v Rakousku vylučuje, pokud jsou tyto dceřiné společnosti usazeny v jiných členských státech.

Podpisy.

* Jednací jazyk: němčina.